

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **J. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č.j. MF-40901/2016/1603-3/2006,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č.j. MF-40901/2016/1603-3/2006 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravních agend ze dne 17. 10. 2016, č.j. MHMP 1808066/2016, sp.zn. S-MHMP 603558/2015 ODA-TAX (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 33.000 Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že nebyla prokázána skutečnost, jak mohla být v cílovém místě přepravy na displeji taxametru zobrazena uváděná částka 259 Kč při trase tvrzené cestujícími, a proč nebyla na taxametru uvedena částka 215 Kč, která by odpovídala ujeté trase. Poukázal na to, že mu i za takové situace bylo uhrazeno 270 Kč. Namítal, že ve výpovědích svědků jsou rozpory a že tito pouze odkazují na závěry uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě. Uvedl, že veškeré podklady vycházejí jen z tvrzení cestujících figurantů, přičemž ze spisu nevyplývá, že by tito byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy. Zdůraznil, že figuranti uvedli, že přeprava probíhala vozidlem Š. O., ačkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marta Vyhnalová

se ve skutečnosti jednalo o vozidlo Š. S. Státní poznávací značku vozidla během výslechu pak neuvedl žádný z nich.

- [3] Žalobce dále namítal, že po odjezdu od hotelu Slavia byl zastaven hlídkou Policie ČR, kontrola však byla kontrolním pracovníkem zahájena až u křižovatky ulic N. H. a V. u tramvajové smyčky. Kontrola tak dle žalobce nebyla provedena bezprostředně a na místě po ukončení přepravy a rovněž jí nebyly přítomny přepravované osoby.
- [4] Dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje podmínky dle ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), především neobsahuje žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, a důkaz o tom, že jsou zaměstnanci MHMP, přesný popis trasy, po které měla být jízda uskutečněna, ani čas, od kdy do kdy měla být přeprava provedena. Skutek tedy dle žalobce není ve výroku popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.
- [5] Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, neboť mu kontrolním pracovníkem nebylo umožněno být přítomen sepsání jednotlivých oznámení o poskytnuté přepravě cestujícími.
- [6] Žalobce rovněž rozporoval závěry žalovaného uvedené v bodě 9 napadeného rozhodnutí, týkající se odvolací námitky odkazující na skutečnost, že správní orgán údajně ve skutkově podobných případech postupoval rozdílným způsobem, ačkoliv v jeho případě k tomu nebyl důvod. Dále namítal, že není možné, aby si svědci po více než 18 měsících pamatovali bližší podrobnosti jízdy.
- [7] Žalobce dále uvedl, že nemůže obstát ani zamítnutí odvolací námitky týkající se funkčnosti taxamtru, neboť je nutné, pokud správní orgány trvají na trase, jak ji měli uvést cestující, prokázat nefunkčnost (poruchu) taxamtru, příp. jiný důvod, který by zdůvodňoval a prokazoval, že bylo prakticky možné při ujetí kratší vzdálenosti, aby na zobrazovači taxamtru byla částka 259 Kč.
- [8] V další žalobní námitce pak poukázal na bod 3 napadeného rozhodnutí, přičemž nesouhlasil s vypořádáním jeho odvolací námitky, že správní orgán uváděl při popisu průběhu řízení různé listiny, aniž by uvedl jejich čísla jednací, v důsledku čehož je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
- [9] Rovněž namítal, že vzhledem ke skutečnosti, že je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že kontrolní jízda probíhala přes „centrum“, tak nelze zjistit skutečnou délku trasy. V tomto směru dle žalobce správní orgány nezjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, neboť v řízení uváděl, jakou konkrétní cestou jel. Správní orgány si však tuto trasu neověřily.
- [10] Dále pak namítal porušení ustanovení § 14 kontrolního řádu s tím, že jeho námitkám ze dne 18. 5. 2015 bylo vyhověno bez uvedení data a že nebyla dodržena 30 denní lhůta, resp. tyto nevyřídila nadřízená osoba kontrolujícího.
- [11] Závěrem namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Sankci označil za nepřiměřenou a neodůvodněně přísnou. Uvedl, že se správní orgány nezabývaly jeho majetkovými poměry a hospodářskými výsledky, ani jej nevyzvaly k doložení těchto poměrů. V této souvislosti uvedl, že je přesvědčen, že řízení mělo být zastaveno, neboť se delikt, který mu je kladen za vinu, nestal.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- [12] Dále namítal, že ani uložená povinnost uhradit náklady správního řízení není žalovaným dostatečně odůvodněna, neboť je pouze odkázáno na zákonná ustanovení. Nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.
- [13] Pro případ, že by soud neshledal důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, pak žalobce navrhoval, aby soud postupoval podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. a od uložené zjevně nepřiměřené sankce upustil, příp. ji přiměřeně snížil. Uvedl, že uložená sankce představuje likvidační zásah do jeho majetkových poměrů.
- [14] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhoval její zamítnutí. Úvodem žalovaný uvedl, že z hlediska řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících. Skutečnost, že bylo manipulováno s taxametrem, není relevantní. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č.j. 3 Af 46/2014-51. Zdůraznil, že všichni tři svědci se shodli na tom, že řidič po skončení jízdy požadoval zaplacení částky 259 Kč. K námitce, že veškeré podklady správních orgánů vychází jen z tvrzení cestujících, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81. K námitce, že pak nebylo prokázáno, že cestující byli zaměstnanci MHMP, odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2016, č.j. 3A 102/2014-63, s tím, že figuranti jako zaměstnanci MHMP vystupovali v roli běžných cestujících. K omylu svědků při rozpoznávání tovární značky vozidla dodal, že tento lze odůvodnit velkou podobností vozidel Š. S. a Š. O., kdy pro laika může být odlišení těchto vozidel problematické.
- [15] Dále uvedl, že kontrola u žalobce byla zahájena asi minutu po ukončení kontrolní přepravy. Údaje o tom, kde čekal kontrolní pracovník a zda byly přepravované osoby přítomny kontrole, nejsou z hlediska porušení cenových předpisů dle žalovaného relevantní. Konstatoval, že předmětný skutek byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně identifikován uvedením data přepravy, tovární značky a SPZ vozidla, místem, kde byly přeprava zahájena a ukončena, a údajem o délce kontrolní trasy. Uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval, že by v uvedený den a v uvedené trase s uvedeným vozidlem provedl více přeprav. Skutek tak není zaměnitelný s jiným. Podrobnosti o trase jsou pak uvedeny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K neuvedení údajů o cestujících ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že identita cestujících není důležitá z důvodu právní kvalifikace skutku; navíc tyto osoby mají postavení svědků a jejich jména jsou uvedena v odůvodnění.
- [16] K námitce porušení postupu podle ustanovení § 9 písm. e) kontrolního řádu žalovaný uvedl, že samotné sepsání okolností provedené přepravy není kontrolním úkonem ve smyslu tohoto ustanovení. Nevyplývá tak z toho ani nárok žalobce na účast při sepisování oznámení o přepravě. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v případě, na který odkazuje žalobce, byl svědkem jen jediný cestující a nebylo tedy s kým jeho výpověď porovnat, což bylo vzhledem k době 2,5 roku, která uplynula od kontrolní jízdy, v daném případě nutné. K námitce, že si svědci nemohou podrobnosti jízdy po 18 měsících pamatovat, žalovaný uvedl, že se jedná o spekulativní tvrzení, když žalobce sice na jednu stranu namítá, že si svědci nemohou podrobnosti pamatovat, na druhou stranu na jiném místě žaloby jim vytýká, že si na určité podrobnosti (např. SPZ) nepamatovali.
- [17] K námitce ohledně označování listin v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvedl, že neuvedení konkrétních čísel jednacích v souvislosti s těmito listinami sice komplikuje jejich

vyhledání ve spise, ale neznemožňuje je. Nadto tato žalobní námitka je dle žalovaného obecná. K námitce ohledně nedostatečného popisu trasy žalovaný odkázal na str. 2 prvostupňového rozhodnutí, kde jsou podrobnosti trasy uvedeny. K námitce týkající se porušení ustanovení § 14 kontrolního řádu pak žalovaný uvedl, že k porušení tohoto ustanovení nedošlo, přičemž odkázal na bod 6 napadeného rozhodnutí.

- [18] K námitkám ohledně výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že tato odpovídá zákonným kritériím a že je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna, a to i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že žalobce v průběhu řízení nevyvinul žádnou iniciativu v tom smyslu, že by své majetkové poměry ve správním řízení doložil.
- [19] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu č.j. 3 Af 46/2014-51, je nepatřičný. Uvedl, že doložil záznam o přepravě a z něj je třeba vycházet. Dále namítal, že cestující nevypovídali o skutečnostech, které zaznamenali svými smysly, přičemž byli osobami přizvanými ke kontrole, a z toho důvodu nebyli oprávněni provádět kontrolní jízdy. Kontrolní jízdy mohou dle žalobce provádět pouze zaměstnanci obcí s rozšířenou pravomocí a příslušných ministerstev a úřadů. Uvedl, že pokud nejsou schopni rozpoznat vozidla, tak by danou činnost neměli vykonávat. Kromě tovární značky totiž mohli zaměnit i jiné rozhodné údaje. K jejich výpovědi tak nemělo být dle žalobce přihlíženo. Dále nesouhlasil s tím, že není povinností kontrolního pracovníka, aby mu umožnil být přítomen sepisování protokolu a přijímání informací od cestujících. Uvedl také, že nezáleží na tom, o kolik jde svědků, podstatné je to, že bylo rozhodnuto nedůvodně rozdílně oproti jinému případu řešenému tímž správním orgánem. K námitce ohledně neoznačení listin uvedl, že neuvedl, jaké listiny nebyly ve spise označeny, právě proto, že nebyly označeny. Zdůraznil, že správní orgány trpěly důkazní nouzí, a nebyl tak zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ustanovení § 3 správního řádu).
- [20] Žalovaný podal k replice žalobce dupliku, ve které dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č.j. 7 As 133/2017-47, a ze dne 14. 6. 2017, č.j. 5 As 305/2016-22. Uvedl, že ze skutečnosti, že správní orgán na základě námitek žalobce změnil z moci úřední dvěma dodatky vzdálenost a výši poškození cestujících na ceně jízdného v protokolu o kontrole, nelze dovozovat, že svědecké výpovědi jsou v rozporu se správním řádem. Výpovědi žalovaný označil za věrohodné. Zdůraznil, že nepřesnost údajů o tovární značce vozidla v oznámení o poskytnuté přepravě, není vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu či by způsobila nevěrohodnost dalších informací získaných od cestujících při kontrolní jízdě. Uvedl, že kontrola byla zahájena dne 8. 4. 2015 v 15:11 hod. předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě. Rovněž pak žalovaný nesouhlasil s tím, že by správní orgán rozhodoval nedůvodně rozdílně oproti jiným obdobným případům.
- [21] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [22] Z oznámení o poskytnuté přepravě, která vyplnili 3 cestující, vyplynulo, že dne 8. 4. 2015 byla mezi 14:55 až 15:10 hod. uskutečněna jízda žlutým vozidlem taxislužby tov.zn. Š. O (pozn. soudu: jednalo se ve skutečnosti o Š. S.; k tomuto rozporu se soud vyjádří dále v reakci na příslušnou žalobní námitku), SPZ: X, řidičem J. M., na trase V. n., přes centrum (ul. R., F., R., B., V.) – hotel S. (ul. V.). Jízda probíhala v anglickém jazyce. V oznámeních je uvedeno, že na taxamtru byla po skončení jízdy uvedena částka 259 Kč,

kterou také řidič po cestujících požadoval, přičemž mu bylo zaplacen 270 Kč. Cestujícím žalobce vydal stvrzenku na částku 259 Kč.

- [23] Z protokolu o kontrole č. C/20150408/1/Ne, ze dne 8. 4. 2015, vyplývá, že kontrolní pracovník zapsal skutečnosti zjištěné z právě proběhlé kontrolní jízdy. Žalobce předložil záznam o přepravě č. 00241 na částku 259 Kč, zachycující jízdu téhož dne od 14:54 do 15:07 hod., vzdálenost 7,3 km, s ručně vepsaným místem nástupu V. n. a místem výstupu S. V protokolu je mimo jiné uvedeno, že přeprava byla cestujícím poskytnuta od křižovatky V. n. s ul. J., přes ul. M., S., R., F., R., B., U S. až do cílového místa. Kontrolní orgán skutečnou délku trasy vyčíslil na 5,6 km (dle taxamtru to bylo 7,3 km) a skutečnou dobu jízdy na 15 min. (dle taxamtru 13 min.). Uvedl, že maximální cena měla činit 209 Kč, výše překročení maximální ceny tak byla vyčíslena na 50 Kč.
- [24] Žalobce podal proti kontrolnímu protokolu dne 18. 5. 2015 námitky (uváděl, že místem nástupu cestujících nebylo V. n. 21, ale 47; a poukázal na jízdy tří dalších nespecifikovaných osob, které po projetí uvedené trasy naměřily nejmenší částku 231 Kč), kterým bylo dne 24. 6. 2015 vyhověno. Proto byl vydán dodatek ke kontrolnímu protokolu, kterým bylo opraveno místo nástupu cestujících a uvedeno, že skutečná vzdálenost byla 5,7 km, maximální cena tak měla činit 212 Kč, byla tak překročena o 47 Kč.
- [25] Žalobce podáním ze dne 13. 7. 2015 reagoval na dokument č.j. MHMP 1138779/2015, vedený v rámci správního spisu S-MHMP 603557/2015 ODA-TAX námitkou, že vzdálenost mezi popisnými čísly 21 a 47 na Václavském náměstí není uvedených 100 metrů, ale 250 metrů. Správním orgánem byl proveden přepočítání trasy předmětné přepravy a na jeho základě bylo této námitce dne 27. 7. 2015 vyhověno tak, že byl vydán další dodatek ke kontrolnímu protokolu, kde bylo uvedeno, že skutečná vzdálenost byla 5,8 km, maximální cena tak měla činit 215 Kč, byla tak překročena o 44 Kč.
- [26] Dne 18. 1. 2016 vydal správní orgán I. stupně pod č.j. MHMP 87788/2016 příkaz o uložení pokuty, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 33.000 Kč za porušení zákona o cenách. Dne 9. 2. 2016 podal žalobce proti příkazu o uložení pokuty odpor.
- [27] Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č.j. MHMP 485137/2016, sp.zn. S-MHMP 603558/2015 ODA-TAX, bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako dopravce porušil cenové předpisy podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že dne 8. 4. 2015 jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem tovární značky Š. S. kombi, SPZ: X, na trase V. n. 47, P. 1 – ul. V. (Hotel S.), P. 10 (vzdálenost 5,8 km) částku 259 Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 215 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) mu za toto jednání byla uložena pokuta ve výši 33.000 Kč.
- [28] K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2016, č.j. MF-15023/2016/1603-3/1969, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí byla skutečnost, že v řízení vznikly pochybnosti o okolnostech, za jakých byla předmětná přeprava poskytnuta, neboť žalobce uváděl odlišnou trasu přepravy a popíral délku této přepravy. Dle žalobce totiž po zjištění, že provoz v ul. W. a M. stojí, pokračoval ul. O., H. a I. do ul. F. a dále po popsané trase (taková délka přepravy pak koresponduje s údajem na předložené stvrzence).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Žalovaný dospěl k závěru, že trasa uvedená v kontrolním protokolu není doložena žádnými důkazními prostředky, přitom délka trasy je jedním z nejvýznamnějších faktorů pro propočet ceny dopravy. Dle žalovaného tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správnímu orgánu I. stupně bylo v rámci nového projednání uložena zejména provést výslech svědků (nejlépe všech tří) a nade vší pochybnost zjistit skutečnou trasu přepravy a její délku. Rovněž mu bylo uloženo, aby prověřil, zda se žalobci mohlo podařit v jím uváděné vypjaté dopravní situaci v centru projet delší náhradní trasu za 13 minut.

- [29] Správní orgán I. stupně následně předvolal k podání svědecké výpovědi cestující paní B. P., pana J. K. a pana F. H.. Výsledky byly provedeny dne 21. 9. 2016. Žalobce se ústních jednání nezúčastnil. Správní spis obsahuje protokoly o výsledku uvedených svědků, v nichž jsou v podstatě zopakovány skutečnosti uvedené v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 8. 4. 2015, či svědci na tato oznámení výslovně odkázali. Oprávněná úřední osoba svědky rovněž konfrontovala s tvrzením žalobce, že přeprava proběhla po jiné trase o jiné délce z důvodu dopravní zácpy. Všichni svědci setrvali na původně uváděné trase.
- [30] Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016, č.j. MHMP 1808066/2016, sp.zn. S-MHMP 603558/2015 ODA-TAX, bylo rozhodnuto zcela stejně jako předchozím rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016 (srov. bod [27] tohoto rozsudku).
- [31] V odůvodnění tohoto rozhodnutí je popsán skutkový stav tak, jak jej zjistil správní orgán I. stupně, a shrnut dosavadní průběh správního řízení, včetně výsledku tří svědků. Správní orgán uvedl, že ze všech důkazních prostředků a důkazů vyplývá, že se žalobce předmětné porušení zákona o cenách dopustil, neboť za uvedenou přepravu účtoval částku 259 Kč, ačkoliv měl účtovat maximálně 215 Kč. Uvedl, že protokoly o výsledku svědků toto jednoznačně prokazují. K vyjádření žalobce ohledně jiné trasy přepravy odkázal na výpovědi svědků, kteří tuto skutečnost vyvrátili. V návaznosti na zrušovací rozhodnutí žalovaného správní orgán I. stupně uvedl, že pokud by žalobce ujel jím uváděnou vzdálenost 7,3 km za 13 minut, jednalo by se o průměrnou rychlost cca 34 km/h, přičemž s ohledem na zajištěné důkazy, kterými byla prokázána jiná trasa (resp. délka přepravy), neshledal důvodným zabývat se možností, zda by dopravce mohl jím uváděnou trasu reálně absolvovat, neboť se jednalo pouze o spekulaci. Zároveň správní orgán I. stupně zdůraznil, že v celém řízení až do vydání původního prvostupňového rozhodnutí žalobce poukazoval výhradně na konkrétní výchozí místo přepravy a s tím spojenou délku přepravy; samotnou trasu přepravy žalobce zpochybnil prvně až v podaném odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí. Proto bylo již v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2016 konstatováno, že nebylo sporu o tom, že přeprava byla poskytnuta na trase V. n. 47, P. 1 – ul. V. (H S.), P. 10, o délce 5,8 km, za účtovanou cenu 259 Kč (+ 11 Kč tzv. spropitného). K jiným jízdám a účtovaným cenám na dané trase správní orgán dodal, že se jednalo pouze o neověřitelná tvrzení žalobce. Správní orgán I. stupně pak vypořádal i další argumenty žalobce.
- [32] K výši uložené pokuty uvedl, že bylo přihlédnuto především k rozsahu poškození cestujících; v daném případě se jednalo o téměř 25% navýšení přípustné maximální ceny. Uvedl, že jednání žalobce nelze považovat za nevědomé, neboť pokud doklad o zaplacení jízdného, dokládající účtování předraženého jízdného, vykazoval délku přepravy o 1,5 km delší oproti reálné vzdálenosti 5,8 km, pak je důvodné předpokládat, že takovýto rozdíl musel dopravce, který je vlastníkem osvědčení hl. m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, jejíž součástí je i ověřování znalostí z místopisu, nepochybně zaznamenat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Uvedl, že jednáním dopravce jsou poškozoováni i ostatní provozovatelé taxislužby, kteří právní předpisy respektují, a dále je zároveň znehodnocována dobrá pověst hlavního města Prahy. Správní orgán dále zohlednil, že žalobce nebyl doposud za porušení cenových předpisů trestán. Dále uvedl, že uložená pokuta nedosahuje ani dvojnásobného průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby, a proto nepovažoval za důvodné přihlížet k majetkovým poměrům žalobce, neboť pokuta pro něj nemůže být likvidační. Zdůraznil, že sankce musí plnit preventivní i represivní funkci a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 25/2011-68 (zde hodnocena sankce ve výši 50.000 Kč).

[33] Dne 7. 11. 2016 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.

[34] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č.j. MF-40901/2016/1603-3/2006, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

[35] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh správního řízení, shrnul obsah žalobcových odvolání a dále se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám. Uvedl, že skutečnosti vztahující se k taxametu (typ, ověření, umístění, viditelnost, funkčnost, na něm uvedená částka atd.) nejsou pro dané správní řízení ve věci porušení cenových předpisů relevantní; tyto mohou být posuzovány v řízení o porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí neuvedl kumulativní výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, nicméně dle textu odůvodnění rozhodoval „na základě posouzení všech výše uvedených listinných podkladů“. Všechny údaje požadované žalobcem (jména cestujících, jméno kontrolního pracovníka) je možné zjistit při nahlédnutí do spisu, přičemž žádný předpis nepožaduje, aby tato jména a jejich vztah k orgánu, který rozhodnutí vydal, byla také uvedena v tomto rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně nehovoří o listinách v obecném smyslu slova, nýbrž jako o konkrétních listinách, které jsou součástí předmětného spisu.

[36] Dále žalovaný uvedl, že vypracování kontrolního protokolu ve lhůtě 30 dnů od kontroly je dáno kontrolním řádem. Konstatoval, že sepsání oznámení o poskytnuté přepravě není kontrolním úkonem. K námitkám ohledně vyřízení námitek ke kontrolnímu protokolu a nedodržení lhůt pro jejich vyřízení konstatoval, že správní orgán námitky vyřídil, přičemž sám účastník ve svém odvolání (ze dne 7. 4. 2016) uvedl, že první námitka byla vyřízena po 30 dnech, druhá po 13 dnech. Oběma námitkám bylo vyhověno osobou, která ve dnech vydání obou dodatků protokolu řádně zastupovala nadřízeného kontrolního pracovníka. K porušení ustanovení § 14 kontrolního řádu tak dle žalovaného nedošlo.

[37] K délce trasy pak žalovaný uvedl, že tato je v prvostupňovém rozhodnutí, na základě výpovědi svědků, jednoznačně stanovena na 5,8 km. Dalším důvodem pro odmítnutí argumentů žalobce ohledně jiné délky trasy je dle žalovaného zjevný rozpor v tvrzeních žalobce. Ve svém podání ze dne 18. 5. 2015 totiž uvedl, že částka 231 Kč byla nejnižší z částek zjištěných třemi (neznámými) osobami, které nezávisle na něm „projely trasu, kterou jel.“ Z logické úvahy je tak zřejmé, že žalobce měl na mysli kratší z obou tras, jejíž cenu správní orgán vyčíslil na 215 Kč, tj. tu, kterou popisují figuranti, a o které však později v řízení žalobce tvrdil, že ji nepoužil.

[38] K námitce, že nebyl žalobce vyzván k doložení svých majetkových poměrů, žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, a ze dne 29. 2. 2012, č.j. 3 As 25/2011-68. Poukázal na to, že žalobce sice nebyl

k doložení majetkových poměrů vyzván, nicméně ani sám, přestože mu možná výše sankce byla avizována, jak příkazem ze dne 18. 1. 2016, tak i později zrušeným rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, v tomto směru žádné kroky neučinil.

- [39] K odkazu žalobce na jiné správní řízení zastavené usnesením ze dne 8. 4. 2016 uvedl, že zde žalobce porovnává odlišné situace. Ve starším případě byl svědkem jeden náhodný cestující, který původní výpověď učinil dne 17. 6. 2014, tj. 5 měsíců po provedené přepravě. V aktuálně řešené věci se tři svědci ve výpovědi provedené cca 18 měsíců po předmětné přepravě shodli v základních datech, tj. placená částka a trasa předmětné přepravy. K rozdílnému rozhodování tak dle žalovaného nedošlo. Dále konstatoval, že považuje postup správního orgánu I. stupně při výslechu svědků za dostatečný. K rozporům ohledně identifikace vozidla pak žalovaný uvedl, že rozhodujícím a nezaměnitelným identifikačním údajem není typ či barva vozidla, nýbrž SPZ vozidla. Mimo to je SPZ společně se jménem dopravce uvedena na dokladu o zaplacení jízdného, který cestující po přepravě obdrželi.
- [40] Závěrem uvedl, že výše pokuty byla správním orgánem I. stupně dostatečně a přiměřeně odůvodněna. Přezkoumal rovněž oprávněnost účtování nákladů řízení paušální částkou 1.000 Kč s tím, že tato byla uložena v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu a v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
- [41] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [42] Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [43] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [44] Podle ustanovení § 5 zákona o cenách, v rozhodném znění: „(1) Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. (2) Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit. (...)“
- [45] Podle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, je výše maximální ceny následující: „Jednorázová sazba 40 Kč / jízda; Čekání 6 Kč / min; Jízda na území hlavního města Prahy 28 Kč / km.“
- [46] Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) téhož zákona: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.“
- [47] Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona: „Za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).“

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- [48] Žalobce v podané žalobě předně namítal, že nebyla prokázána skutečnost, jak mohla být v cílovém místě přepravy na displeji taxametru zobrazena uváděná částka 259 Kč při trase tvrzené cestujícími, a proč nebyla na taxametu uvedena částka 215 Kč, která by odpovídala ujeté trase. Rovněž pak poukazoval na rozpory ve výpovědích svědků (tovární značka vozidla), s tím, že veškeré podklady vycházejí právě jen z tvrzení cestujících, o kterých ani není známo, zda jsou skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy.
- [49] Soud nejprve uvádí, že v řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících. Z obsahu spisového materiálu a napadených rozhodnutí vyplývá, že v řízení bylo postaveno na jisto, že žalobce požadoval po ukončení jízdy po cestujících částku 259 Kč, ačkoliv byl oprávněn účtovat dle platného omezení maximální ceny osobní taxislužby na území hl. m. Prahy za předmětnou přepravu částku o 44 Kč nižší, tj. částku 215 Kč. Na částku 259 Kč pak žalobce rovněž cestujícím vystavil stvrzenku.
- [50] Dle názoru soudu bylo porušení cenových předpisů překročením maximální stanovené ceny v řízení řádně a spolehlivě prokázáno, a to zejména svědeckými výpověďmi cestujících; nicméně z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že tento vycházel z několika důkazních prostředků a důkazů – protokol o kontrole, námitky žalobce proti protokolu o kontrole, oznámení o poskytnuté přepravě, detail trasy z www.mapy.cz, kopie záznamu o přepravě, kopie stvrzenky, fotodokumentace, svědeckých výpovědí cestujících.
- [51] V této souvislosti ale městský soud považuje – ve shodě s žalovaným – za stěžejní důkaz svědecké výpovědi cestujících, které dostatečně určité popsaly všechny okolnosti předmětné přepravy, a to zejména žalobcem požadovanou částku. Z hlediska porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné jen zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na účtence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016-39, ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6 As 159/2016-40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č.j. 6 As 311/2017- 41, a ze dne 29. 11. 2018, č.j. 6 As 311/2017- 41). V posuzovaném případě nadto svědecké výpovědi korespondují s vystavenou stvrzenkou.
- [52] Soud z podkladů správního řízení považuje za zcela souladné se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání pro překročení maximálních cen taxislužby, jakým způsobem bylo u žalobce prověřováno dodržení maximálních cen taxislužby. Překročení ceny taxislužby v daném případě bylo zjištěno na základě zjištění 3 přepravovaných osob, externích pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy, kteří vystupovali v pozici cestujících, nikoliv kontrolních úředních osob. Tento způsob kontroly zjišťování podkladů k případné kontrole aproboval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, v němž uvedl, že „obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou

zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“

- [53] Městský soud k tomu dodává, že zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují stanovené ceny, nemusí vzejít z přímé kontroly provedené pracovníky kontrolního orgánu, kteří mohou být mezi řidiči taxislužby již dostatečně známi, ale rovněž z podnětu přepravovaných osob, a to bez ohledu na důvod a účel přepravy a bez ohledu na to, v jakém pracovním či jiném vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy tyto osoby jsou, převážně však jde o osoby, které jsou k tomu účelu proškoleny. V souzené věci byla zjištěna o přepravě zaznamenána všemi 3 přepravovanými osobami v oznámeních o přepravě ze dne 8. 4. 2015, včetně zásadní skutečnosti, jíž byla zaplacená cena 259 Kč namísto odpovídající stanovené ceny 215 Kč dle ustanovení § 2 nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy.
- [54] Z obsahu správního spisu je navíc evidentní, že osoby fakticky vystupující v procesní pozici přízvaných osob byly následně v navazujícím správním řízení vyslechnuty jako svědci a po řádném poučení vypovídaly o způsobu objednání jízdy, o jejím průběhu, o trase i o ceně za uskutečněnou jízdu, přičemž potvrdily skutečnosti uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě. Žalobce pak ani proti zjištěním vyplývajícím ze svědeckých výpovědí všech cestujících v rámci navazujícího správního řízení nijak věcně nebrojil a ani se nezúčastnil výsledku těchto osob, v rámci kterého by jim mohl pokládat otázky a zpochybnit jejich svědecké výpovědi.
- [55] Správní soudy (např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Afs 104/2005-81, Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 3 Af 46/2014) se již zabývaly otázkou, zda byl skutkový stav o předražení jízdného zjištěn dostatečně, jestliže správní orgán vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly. Soudy vyšly z toho, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto odůvodnitelné a efektivní, že zjištění a postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Dle Nejvyššího správního soudu informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.
- [56] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 2 As 135/2019-20, vyplývá, že „Ve správním řízení správní orgán podle § 51 odst. 1 správního řádu, užije k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle § 52 věty druhé správního řádu správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Lze připustit, že zásadní rozpory mezi jednotlivými důkazy by mohly vést k závěru o nevěrohodnosti některého z nich, případně narušit závěr o dostatečném prokázání skutku. To neplatí, pokud odlišnost ve výpovědích by se týkala nerozhodného aspektu, byla by vysvětlitelná časovým odstupem a její odstranění, pokud by bylo pro další běh času vůbec možné, by nemělo podstatný význam.“
- [57] Soud uvádí, že nezjistil žádné skutečnosti a indicie, které by regulérnost a zákonnost kontroly, jakož ani pravdivost a věrohodnost jejích výsledků jakkoli zpochybňovaly, u žádného z členů kontrolní skupiny se nevyskytly důvody k pochybnostem o jejich

nepodjatosti. Sdělení cestujících byla konzistentní jak v čase, tak i v porovnání sdělení jednotlivých cestujících navzájem. V daném případě tak nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění cestujících o tom, že se žalobce předražení dopustil. Nejsou-li tyto výpovědi zpochybněny důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující.

[58] Dle závěru soudu je tak nedůvodná námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi svědků, a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Svědecké výpovědi cestujících byly pořízeny v souladu se zákonem a jejich poznatky proto mohly být využity ve správním řízení. V daném případě je přitom kromě svědectví třech svědků (cestujících) a jimi podepsaných oznámení o poskytnuté přepravě klíčovým podkladem i protokol o kontrole, k němuž sice žalobce podal námitky, avšak ani v těchto námitkách podle zjištění soudu konkrétně nenamítal, že by snad jízda nebyla provedena způsobem zachyceným v oznámeních o poskytnuté přepravě (resp. uplatnil námitky pouze vůči nástupnímu místu přepravy, které kontrolní orgán akceptoval) a následně pak v protokolech o výsleších svědků a že by skutková zjištění plynoucí z hodnocení těchto důkazů byla v rozporu se skutečným stavem věci.

[59] Správní orgán vyšel z důkazů řádně obstaraných, které provedl předepsaným způsobem, tedy z důkazních prostředků, nikoliv z tvrzení. Správní řád v ustanovení § 55 výslovně počítá s důkazem svědeckou výpovědí, přičemž správní orgán právě ze svědectví cestujících vycházel, když si provedením svědecké výpovědi ověřoval skutečnosti, které tyto cestující uváděly do oznámení o poskytnuté přepravě v den kontrolní jízdy. V této souvislosti lze odkázat na právní větu vyslovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015, č.j. 2 Afs 104/2005-81, podle níž: *„Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu“*.

[60] Správní soudy dále konstantně judikují, že přizvaná osoba může vykonávat jednotlivé kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, čj. 8 As 35/2018 - 52, ze dne 18. 7. 2018, čj. 10 As 162/2018 - 30, ze dne 26. 7. 2018, čj. 10 As 25/2018 - 50, ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 175/2018 - 25, ze dne 21. 8. 2018, čj. 2 As 128/2018 - 36, ze dne 12. 9. 2018, čj. 9 As 172/2018 - 29, či ze dne 9. 1. 2019, čj. 2 As 127/2019 - 42). Uvedené závěry přitom obstály rovněž v řízení o ústavní stížnosti (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 515/19). Soud přitom neshledal důvodu se v nyní řešeném případě od takto dříve vyslovených závěrů, s nimiž se ztotožňuje a na které pro větší stručnost na tomto místě v plném rozsahu odkazuje, jakkoliv odchýlit, neboť se jedná o skutkově obdobnou situaci. Lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 254/2016 ze dne 26. 10. 2016, kde se uvádí, že *„skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly, to mimo jiné znamená, že řidič (případně dopravce v jedné osobě) by neměl vědět, že právě přepravuje kontrolní pracovníky a že*

právě probíhá kontrolní jízda“. Tohoto oprávnění v předmětném případě kontrolní orgán využil, a to právě pro dosažení účelu kontroly.

- [61] K námitce žalobce, že ze spisu nevyplývá, že by cestující byly skutečnými zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy, soud uvádí, že nepochybně není v zájmu správního orgánu, aby určité neznámé osoby, které se podílí na výkonu kontroly, jako své zaměstnance označoval. Nadto je jasné, že kontrolní pracovník musel čekat na nějakém s figuranty předem domluveném místě, aby mohl poté okolnosti proběhlé jízdy zaznamenat do protokolu o kontrole. V případě, že by se jednalo o cizí osoby, lze těžko dovodit, že kontrolní pracovník věděl, kde a v kolik hodin na ně má čekat. Na podrobnější okolnosti ohledně vykonávání kontrolních jízd nebylo třeba se svědků dotazovat, když tyto osoby byly správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti. Vztah cestujících ke správnímu orgánu (pracovní poměr) není relevantní pro posouzení, zda žalobce správní delikty spáchal.
- [62] Soud dále uvádí, že z hlediska výkonu funkce figurantů není důvod, aby byly seznámeny s problematikou taxislužby více než jakýkoli běžný cestující. Tyto přizvané osoby mají za úkol pouze pozorovat průběh přepravy, dále se na dalším průběhu kontroly nepodílejí a nemají za úkol hodnotit soulad poskytnutí přepravy s právními předpisy. V tomto směru tak lze prominout omyl spočívající v nesprávném označení tovární značky vozidla, neboť jednak tato vozidla jsou si z pohledu laika velmi podobná, a jednak vozidla bylo v oznámeních dostatečně jasně identifikováno svou SPZ a řidičem (stejně jako na vystaveném dokladu o zaplacení jízdného); ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pak již správná tovární značka uvedena. Rovněž pak ani skutečnost, že na kontrolní orgán na základě námitek žalobce změnil z moci úřední dvěma dodatky protokol o kontrole v části týkající se ujeté vzdálenosti a výše poškození cestujících na ceně jízdného, nelze označit za okolnost, která by svědecké výpovědi jakkoli znevěrohodnila.
- [63] Soud tak má za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán přitom v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 zhodnotil důkazy podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Soud dále neshledal, že by výpovědím svědků byla přiznána vyšší důkazní síla. To totiž nelze zaměňovat s tím, že tyto výpovědi byly považovány za stěžejní důkaz. Správní orgán rovněž postupoval v souladu s ustanovením § 51 správního řádu, kdy důkazy byly získány a provedeny v souladu s právními předpisy a žalobce byl vyrozuměn o výsledku svědků. Zároveň soud neměl důvod neuvěřit cestujícím – svědkům, neboť není jasné, jaká by mohla být jejich motivace pro to, aby uváděli vědomě nepravdivá svědectví, navíc pod hrozbou sankce za takové jednání.
- [64] Žalobce dále ve vztahu ke kontrole namítal, že tato nebyla provedena bezprostředně a nebyly jí přítomny přepravované osoby.
- [65] Soud k této námitce uvádí, že předmětná kontrolní jízda nebyla sama o sobě součástí kontroly prováděné podle kontrolního řádu, ale úkonem přecházejícím kontrole ve smyslu ustanovení § 3 kontrolního řádu (shodně např. rozsudek městského soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 3 Af 78/2016-65). Uvedení cestující tudíž nebyli vázáni povinností podle ustanovení § 5 odst. 2, resp. § 9 písm. c) kontrolního řádu informovat žalobce o tom, že se jedná o kontrolní jízdu, resp. mu předložit pověření ke kontrole. V době kontrolní jízdy totiž samotná kontrola ještě zahájena nebyla. V případě, že by tomu mělo být naopak, byl

by popřen smysl samotné kontrolní jízdy, neboť žalobce (řidič taxislužby) by se při vědomí, že je kontrolován, zajisté vyvaroval protiprávního jednání. Z podstaty kontrolní jízdy vyplývá, že musí být činěna tajně, aniž by kontrolovaný řidič měl vědomí o tom, že probíhá. Jen tak lze dospět k relevantním zjištěním, tedy zda řidič taxislužby dodržuje či nedodržuje právní předpisy o cenách. Kontrola tudíž byla zahájena až bezprostředně po ukončení kontrolní jízdy, ve chvíli, kdy byl žalobce zastaven příslušníky Policie ČR doprovázenými osobou magistrátem pověřenou ke kontrole. Jak vyplývá z protokolu o kontrole, tak právě v tento okamžik bylo žalobci předloženo pověření ke kontrole (dne 8. 4. 2015 v 15:11 hod.)

- [66] Ze spisu je tak patrné, že prakticky bezprostředně (s určitým časovým odstupem, v daném případě však minimálním, nutným pro dokončení administrativních úkonů souvisejících s poskytnutou přepravou) bylo žalobci přímo kontrolující osobou předloženo pověření ke kontrole. V této souvislosti pak soud odkazuje na dřívější judikaturu k předchozímu zákonu o státní kontrole, které dovodila možnost provádění kontrolních úkonů na počátku kontroly bez vědomí kontrolovaného subjektu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2006, č.j. 2 As 71/2005-134, ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 As 43/2004-51, a ze dne 26. 1. 2006, č.j. 8 As 12/2005-51). Z výše uvedeného je s ohledem na předmět kontroly patrné, že kontrolovaná osoba mohla být o provedené kontrole informována až v momentu, kdy již byl zjištěn skutkový stav věci tak, aby nemohl být zmařen účel kontroly. To se také v daném případě stalo.
- [67] Z žádného ustanovení kontrolního řádu pak nevyplývá povinnost přizvaných osob být přítomen provádění kontroly, tyto svou úlohu pro následnou kontrolu splnily již vykonáním kontrolní jízdy, sepsáním oznámení o poskytnuté přepravě, jakož následně i dostavením se k výsledku.
- [68] Žalobce dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje žádné údaje o cestujících, důkaz o tom, že jsou zaměstnanci magistrátu, přesný popis trasy ani čas, kdy měla být přeprava provedena.
- [69] K této námitce soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, dle kterého platí, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ V daném případě byl skutek popsán nezaměnitelně s jiným, tak, že z něj vyplývá naplnění všech znaků uvedených skutkových podstat, tedy zejména datum jízdy, trasa, vozidlo taxislužby, včetně dostatečného popisu závažného jednání žalobce. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu vyžaduje, aby ve výrokové části bylo uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Označení cestujících (tedy svědků, resp. poškozených) a jejich poměr ke správnímu orgánu nejsou rozhodné; pro popsání objektivní stránky předmětných deliktů z povahy věci není relevantní, komu byla poskytnuta přeprava. Předmětné delikty nespočívají v poškození konkrétních cestujících, nýbrž v ohrožení zájmů společnosti na ochraně cestujících před předražováním jízdného a plnění daňových povinností. K trase přepravy pak soud uvádí, že ve výroku je specifikováno výchozí a cílové místo přepravy, jakož i její délka. Dle názoru soudu takový popis skutku dostatečně naplňuje právní teorie ohledně nezaměnitelnosti popisu protiprávního jednání s jiným. Nadto žalobce ani v průběhu správního řízení

nerozporoval, že by v uvedený den a čas, v uvedené trase a s uvedeným vozidlem provedl více přeprav; tato žalobní námitka je tak čistě hypotetická.

- [70] Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 9 písm. e) kontrolního řádu s tím, že mu nebylo umožněno být přítomen sepsání oznámení o poskytnuté přepravě cestujícími. Podle tohoto ustanovení platí, že *„kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly“*.
- [71] Jak již bylo uvedeno výše, tak v případě kontrolní jízdy se nejedná o samostatný kontrolní úkon, resp. tato ještě není součástí kontroly. O jejím zaznamenání v podobě oznámení o poskytnuté přepravě tak nelze dle názoru soudu hovořit jako o kontrolním úkonu ve smyslu žalobcem namítaného ustanovení kontrolního řádu. Z toho pak lze dovodit, že žalobce neměl právo být účasten sepsování oznámení o přepravě, což ovšem neznamená, že nemohl cestujícími zaznamenané skutečnosti v řízení rozporovat (např. podáním námitek proti kontrolnímu protokolu, pokládáním otázek při výslechu cestujících). Žalobce jen tohoto svého práva nevyužil, což ovšem nemůže jít k tíži správním orgánům a k tíži zákonnosti vydaných rozhodnutí.
- [72] Žalobce dále v podané žalobě namítal, že správní orgán postupoval ve skutkově podobných případech rozdílným způsobem, ačkoliv k tomu nebyl důvod. Rovněž pak upozorňoval na skutečnost, že si svědci po více než 18 měsících nemohli pamatovat bližší podrobnosti jízdy.
- [73] Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by žalovaný postupoval ve skutkově podobných případech rozdílně. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak onen podobný případ byl zastaven usnesením ze dne 8. 4. 2016, kdy zde vystupoval jako svědek pouze jeden náhodný cestující, který výpověď učinil více než 5 měsíců po provedené přepravě, a nebylo tak s kým jeho výpověď porovnat, což bylo vzhledem k době 2 a půl roku, která uplynula od kontrolní jízdy, v daném případě nutné (pozn. soudu: nadto v odkazovaném případě i v původní výpovědi byly značné rozpory). Proto zde byl dán důvod pro zastavení řízení. V nyní projednávaném případě však všichni tři svědci ve svých výpovědích provedených cca 18 měsíců po poskytnuté přepravě uvedli shodné skutečnosti týkající se základních informací – placená částka, trasa předmětné přepravy.
- [74] K argumentu ohledně pamatování si podrobnosti jízdy naopak musí soud přitakat žalovanému v tom smyslu, že žalobce na jedné straně namítá, že si svědci nemohli po tak dlouhé době pamatovat podrobnosti jízdy, na druhou stranu jim však vytýkal, že si na určité podrobnosti (např. SPZ) během svého výslechu nepamatovali a jen odkazovali na sepsaná oznámení o poskytnuté přepravě.
- [75] Dále žalobce uplatňoval námitky k funkčnosti taxamtru. K těm soud považuje za vhodné zopakovat, že v řízení o porušení cenových předpisů je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku požadoval řidič po ukončení jízdy po cestujících. Skutečnosti, že bylo manipulováno s taxametrem, že měl poruchu či že žalobce na taxamtru zapnul jinou sazbu, nejsou nijak relevantní.
- [76] V další žalobní námitce pak žalobce nesouhlasil s vypořádáním své odvolací námítky, že správní orgán uváděl při popisu průběhu řízení různé listiny, aniž by uvedl jejich čísla jednací, v důsledku čehož je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

- [77] K této námitce soud uvádí, že neshledal, že by byla napadená rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelná, neboť je sice pravdou, že správní orgán I. stupně sice ve svém rozhodnutí neuvedl kumulativní výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, nicméně obecně na všechny listinné podklady, ze kterých vycházel, odkázal s tím, že jejich obsah zaznamenal do odůvodnění svého rozhodnutí. Neuvedení čísel jednacích tak lze označit sice za vadu, nicméně za takovou, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jiná by byla situace, kdy by správní orgány odkazovaly ve svých rozhodnutích na listiny a důkazy, které v řízení provedeny nebyly, a zároveň žalobce by nebyl s těmito listinami seznámen. Existenci takových listin (důkazů) však žalobce nenamítal, neboť jeho námitka byla pouze obecného charakteru.
- [78] Žalobce dále namítal, že si správní orgány neověřily skutečnou délku trasy a nezjišťovaly v tomto směru všechny rozhodné okolnosti.
- [79] V tomto směru soud považuje za vhodné odkázat na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde jsou veškeré relevantní okolnosti k délce trasy. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí vázán názor odvolacího orgánu zabýval rozporem mezi délkou trasy uváděnou cestujícími a žalobcem a dospěl k závěru, že výpovědi svědků verzi žalobce vyvrátili, s čímž se soud ztotožňuje. Za podstatné pak soud považuje tu skutečnost, že až do vydání původního prvostupňového rozhodnutí žalobce ve svých námitkách rozporoval pouze konkrétní výchozí místo přepravy a s tím spojenou délku přepravy; samotnou trasu však zpochybnil až v odvolání proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí.
- [80] Lze tak konstatovat, že délka trasy byla jednoznačně stanovena na 5,8 km, a to i na základě námitek žalobce proti kontrolnímu protokolu, kterým bylo vyhověno (srov. viz výše obsah správního spisu). Jako další podpůrný argument pro odmítnutí tvrzení žalobce ohledně jiné délky trasy lze uvést tu skutečnost, že žalobce ve svém podání ze dne 18. 5. 2015 uvedl, že částka 231 Kč byla nejnižší z částek zjištěných třemi neznámými osobami, které nezávisle na něm „projeli trasu, kterou jel.“ Je tak nepochybné, že ve svém podání ze dne 18. 5. 2015 měl žalobce na mysli původní (kratší trasu) o délce 5,8 km, jejíž cena byla správním orgán I. stupně vyčíslena na 215 Kč; tj. tu trasu, na které byla uvedenými třemi cestujícími provedena kontrolní jízda a zároveň trasa, kterou až později v řízení začal žalobce zpochybňovat.
- [81] Žalobce namítal rovněž porušení ustanovení § 14 kontrolního řádu. K těmto námitkám soud uvádí, že toto ustanovení upravuje postup pro vyřizování námitek proti kontrolnímu protokolu. Z obsahu spisu vyplývá, že do žalobcových práv daných tímto ustanovením nebylo zasazeno, neboť jeho námitky ke kontrolnímu protokolu byly vyřízeny tak, že jim bylo osobou, která ve dnech vydání obou dodatků protokolu ke kontrole řádně zastupovala nadřízeného kontrolního pracovníka, vyhověno. K porušení tohoto ustanovení kontrolního řádu tak dojít nemohlo.
- [82] Závěrem pak žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, kterou označil za nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a likvidační. V této souvislosti pak namítal, že jej správní orgány nevyzvaly, aby doložil své majetkové a výdělkové poměry.
- [83] Soud dále k této námitce podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb.

NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkouvání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87).

- [84] Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkouvávaného správního rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

- [85] Soud dále podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016- 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při

zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.

- [86] Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008- 133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“*
- [87] Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li by žalobce přesvědčen, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. *„bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)“*].
- [88] Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.
- [89] Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla stanovena maximální cena překročena. Správní orgány vycházely z toho, že neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 44 Kč. Správní orgán I. stupně opodstatněně zdůraznil, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů, neboť kromě jednatelů posuzovaného řidiče jsou poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují a dále správní orgán zhodnotil i dobrou pověst hlavního města Prahy jako následku této protiprávní činnosti. Správní orgán I. stupně dovodil i úmyslnou formu zavinění řidiče s ohledem na to, že doklad o zaplacení jízdného, dokládající účtování

předraženého jízdného, vykazoval délku přepravy o 1,5 km delší oproti reálné vzdálenosti 5,8 km, přičemž dopravce, který je vlastníkem osvědčení hl. m. Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, jejíž součástí je i ověřování znalostí z místopisu, si musel tohoto být vědom. Správní orgán poukázal i na praktiky v obdobných případech, s nimiž se Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud ostatně, jak bylo uvedeno výše, již setkaly. To sice není kladeno za vinu žalobci, ale stvrzuje to hodnocení o následcích těchto protiprávních jednání spočívajících v narušení dobré pověsti hlavního města Prahy, zejména ve vztahu k zahraničním turistům, což je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno.

[90] Soud k tomu považuje toto hodnocení závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a důsledkům a vlivu na celkovou pověst této služby na území hl. m. Prahy za dostatečně závažnou a věrohodnou. Soud vychází také z toho, že správní orgán posuzoval částku uložené pokuty ve výši 33.000 Kč s průměrným měsíčním příjmem řidiče taxislužby a dále z hlediska závažnosti daného typu deliktu a způsobu jeho spáchání s tím, aby tato výše měla jak preventivní, tak i represivní účel. Soud se řídil také úvahou Nejvyššího správního soudu v rozsudku 3 As 25/2011-68 ve vztahu k sankci v částce 50 000 Kč, kdy tuto výši sankce považoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku za přiměřenou z hlediska represivního i výchovného účinku a nikoliv za likvidační. Tataž úvaha se pak objevuje i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 64/2013-66, a to v případě uložené sankce ve výši 70 000 Kč a dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 266/2014-41, který zvažuje přiměřenost pokuty i ve výši 100 000 Kč v oblasti služeb taxislužby. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný se řídili i judikaturou Městského soudu v Praze, která ve vztahu k ukládaným sankcím v uvedených řádech uvedla, že je na provozovateli taxislužby, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu taxislužby respektovat. V tomto směru pak lze dát za pravdu žalovanému, že v daném případě nebyly pochybnosti o tom, že by pokuta ve výši 33.000 Kč mohla pro žalobce představovat citelný zásah do jeho majetkové sféry. Správní orgány tedy nebyly povinny osobní a majetkovou situaci žalobce zkoumat.

[91] Žalobci byla pokuta stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 3,3 % z možných 1.000.000 Kč dle ustanovení § 16 odst. 4 písm. a) a b) zákona o cenách). Již z tohoto pohledu nelze uvažovat o tom, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páčání závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 33.000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou; její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 16 odst. 4 zákona o cenách. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, např. využití možnosti splátkového kalendáře, které je nepochybně způsobilé zmírnit zásah do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

[92] Žalobce dále namítal, že žalovaný neodůvodnil ani uloženou povinnost uhradit náklady správního řízení.

[93] Ani zde soud nedospěl k závěru, že by správní orgán pochybil, když vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši

paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit. Ohledně výše paušální částky nákladů stanoví ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč. Jelikož žalobce byl shledán vinným ze spáchání předmětných správních deliktů, tedy porušil svou právní povinnost, vyvolal tím nutnost konání správního řízení. Ze spisu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele a že by správní orgán byl „požádán“, aby paušální částku snížil (ustanovení § 79 odst. 5 *in fine* správního řádu).

[94] Na úplný závěr žaloby pak žalobce navrhoval, aby soud využil svého moderačního práva podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. a od uložené pokuty upustil, popř. ji snížil. S ohledem na to, že výše shledal soud uloženou pokutu za přiměřenou, tak není splněna základní podmínka pro využití moderačního práva soudu, neboť uložená sankce musí být dle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. „*zjevně nepřiměřená*“.

[95] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[96] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.